

han med paany at lade ham vide, at han fandt det ørkesløst at fortsætte Samtalen.

„Jeg har dog endnu et Ord at sige Dem, Hr. Oberst,“ sagde Per. „De vil komme til at fortryde, at De har vist mig Døren.“

„Jeg tror, De vover at true mig!“

„Kald det, hvad De vil. Men næste Gang, vi mødes, er det Dem, der søger mig! ... De har taget fejl af mig, Hr. Oberst ... og jeg af Dem. Havde jeg kendt Dem bedre, skulde jeg saavist ikke have ulejlighet Dem. Paa Gensyn!“

Den gamle Militær havde under denne Tiltale staaet og kogt af Raseri. Men han svarede ikke. Der stod en Strid i hans Indre. Da Døren lukkede sig efter Per, gik der et Ryk igennem ham, som vilde han kalde ham tilbage. Men med et „Aa, den Dreng —“ vendte han sig om og gik tilbage til Skrivebordet, hvor han i sin Forbitrelse gav sig til at rode frygtelig om i nogle Papirer.

Lidt efter kom hans Frue ganske forskrækket ind fra Dagligstuen ved Siden af og sagde:

„Hvad var dog det for et Menneske, der var inde hos dig? Du gode Gud! Han slog Entredøren i efter sig, saa der faldt et stort Stykke af Loftsgesimsen.“

„Ja saa! ... Ja, han vil vist komme til at gøre Ulykker paa mere end Loftsgesimser, den Fyr!“

„Men hvad var det da for En?“

„Ja, sig mig det, du! En Forrykt, antager jeg. Eller en Charlatan! ... Maaske et Genil ... Tiden vil vise det.“